

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání dne 14. listopadu 2019 v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Koudelky, Ph.D., a soudkyň Mgr. Daniely Dubné a JUDr. Evy Miláčkové odvolání **státního zástupce** a právnické osoby [REDACTED] [REDACTED] podaná proti rozsudku Okresního soudu v Benešově, číslo jednací 1 T 93/2019 – 551, ze dne 25. 9. 2019, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b), d) trestního řádu se napadený rozsudek ruší v celém rozsahu a znovu se podle § 259 odstavec 3 trestního řádu rozhoduje

takto:

Obžalovaná právnická osoba

společnost [REDACTED] se sídlem Bělehradská 858/23, Vinohrady, 120 00 Praha 2,

je vinna, že

prostřednictvím jednání [REDACTED] M [REDACTED] F [REDACTED], které jí je třeba přičítat ve smyslu § 8 odstavec 1 písmeno a), odstavec 2 písmeno a) zákona č. 418/2011 Sb., trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, v účinném znění, v místě svého tehdejšího sídla v Krhanicích, U Elektrárny 22, ani nikde jinde, poté, co dne 8. 1. 2018 převzala výzvu Finančního úřadu pro Středočeský kraj, Územní pracoviště v Benešově, ze dne 8. 1. 2018, číslo jednací 34175/18/2103-00540 204524 k podání prohlášení o majetku, v místě sídla společnosti ani nikde jinde, vědomě svou zákonnou povinnost podat prohlášení ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy dle § 180 odstavec 1 zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu nesplnila, na výzvu

nereagovala, neúplný soupis majetku předložila až 29. 6. 2018, když minimálně zatajila příjmy od společnosti The president Hotel Prague, s.r.o a společnosti EuroAgentur Hotel & Travel a s a vlastnictví vozidla Mercedes Benz VIN [REDACTED],

tedy

v řízení před jiným orgánem veřejné moci odmítla splnit zákonnou povinnost učinit prohlášení o majetku,

čímž spáchala

přečin porušení povinnosti učinit prohlášení o majetku dle § 227 trestního zákoníku

a odsuzuje se za to

podle § 227 trestního zákoníku, § 67 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku a § 68 odstavec 1 trestního zákoníku a §18 odstavec 1, 2 zákona č 418/2011 Sb., k peněžitému trestu v počtu 30 denních sazeb ve výši denní sazby 1 000 Kč (tedy celkem 30 000) Kč.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalované právnické osoby [REDACTED] s.r.o, zamítá.

Odůvodnění

1. Okresní soud v Benešově uznal obžalovanou právnickou osobu společnost [REDACTED] SK. s.r.o. vinnou, že poté, co dne 8. 1. 2018 převzala výzvu Finančního úřadu pro Středočeský kraj, Územní pracoviště v Benešově, ze dne 8. 1. 2018 č.j. 34175/18/2103-00540 204524 k podání prohlášení o majetku, v místě sídla společnosti ani nikde jinde prostřednictvím jednání svého jediného jednatele M. [REDACTED] F. [REDACTED] vědomě svou zákonnou povinnost podat prohlášení ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy dle § 180 odstavec 1 zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu nesplnila, na výzvu nereagovala, neúplný soupis majetku předložila až 28. 6. 2018. Toto jednání, bylo právně posouzeno jako přečin porušení povinnosti učinit pravdivé prohlášení o majetku, podle § 227 tr. zákoníku. Za toto jednání, pak soud prvního stupně podle § 227 odst. 1 tr. zákoníku za užití § 18 odst. 1, 2 zákona č. 418/2011 Sb., uložil právnické osobě peněžitý trest v počtu 30 denních sazeb ve výši denní sazby 1 000 Kč, tj. 30 000 Kč.
2. Proti tomuto rozsudku podal státní zástupce v zákonné lhůtě odvolání. Uvádí v něm s odkazem na příslušná ustanovení zákona č. 418/2011 Sb., že trestní odpovědnost je tímto zákonem konstruována tak, že je založena na přičitatelnosti trestného činu právnické osobě, což je třeba považovat za zvláštní odpovědnost za zavinění u právnické osoby, což je odlišné od pojmu zavinění u fyzické osoby. Přičitatelnost trestného činu jiné osoby, která jednala jménem právnické osoby, spočívá v tom, že jednala některá z osob uvedených v § 8 odst. 1 zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, byly naplněny všechny znaky trestného činu, který je zmíněn v § 7 stejného zákona, přičemž toto samotné nestačí, je třeba, aby takový čin byl právnické osobě přičitatelný. Odvolatel tady poukazuje na to, že jednání fyzické osoby spočívající v tom, že nevyhoví výzvě správce daně k prohlášení o majetku, je nutno považovat za jednání „v rámci činnosti právnické osoby“, protože se jedná o správu této právnické osoby. Nadále je poukazováno, že nebylo včas na výzvu reagováno, pokud pak dodatečně bylo prohlášení učiněno, bylo neúplné, byly zde zatajeny příjmy od hotelu The president hotel Prague

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

a společnosti EuroAgentur hotel & Travel, dále zde bylo zatajeno vlastnictví motorového vozidla. Vadou byl zatížen i výrok o trestu rozsudku, protože soud prvního stupně nevedl výslovné znění zákonného ustanovení, na jehož základě druh trestu ukládal, neodkázal na § 67 a následující trestního zákoníku. Odvolatel rovněž považuje uložený peněžitý trest za nepřiměřeně mírný a dožaduje se uložení peněžitého trestu ve výměře 50 denních sazeb do 1 000 Kč za každou sazbu, celkem tedy částky 50 000 Kč.

3. Opatrovník právnické osoby za právnickou osobu podal odvolání rovněž. Dle odvolatelky není napadený rozsudek věcně správný a odvoláním jsou napadeny všechny výroky rozsudku. Bylo nesprávně posouzeno jednání t. obžalované F., neboť se nejedná o jednání, které by bylo přičitatelné právnické osobě. Je poukazováno na to, že bylo konáno na úkor právnické osoby, ta samotná neměla z jednání jednatele žádný prospěch, spíše naopak. Dle konstantní judikatury Nejvyššího soudu (není zmíněno, která rozhodnutí má odvolatelka na mysli), nelze přičítat trestný čin právnické osobě, pokud byl spáchán na úkor právnické osoby. V takovém případě není smyslem zákona, aby vůči právnické osobě byla uplatňována trestní odpovědnost. Měla by se uplatnit pouze trestní odpovědnost osoby jednající. Obžalovaná poukazuje na to, že nedisponovala prakticky žádným majetkem, nebyl důvod žádný majetek zastírat, nepřiznávat a nebyl důvod prohlášení o majetku neučinit. Navrhuje, aby byl rozsudek zrušen a ona byla zproštěna obžaloby v celém rozsahu.
4. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal soud druhého stupně zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku, zabýval i postupem řízení, jež rozsudku předcházelo, zvažoval všechny námitky vznesené oběma odvolateli a zjistil následující:
5. Rozsudek bylo nutno přezkoumat v celém rozsahu, neboť oba odvolatelé se opírají svými opravnými prostředky již do výroku o vině.
6. Pokud jde o důvodnost odvolání, uzavírá odvolací soud, že důvodné je pouze odvolání státního zástupce, obžalované právnické osoby nikoliv. Právnická osoba namítá, že bylo fakticky jednáno na úkor jejích zájmů. S tímto závěrem souhlasit nelze. O tom, že osoba jménem M. byla j. právnické osoby v době, kdy jednala, žádné pochybnosti nejsou a nikdo to ani nespornuje. Jednatel spadá mezi osoby uvedené § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 418/2011 Sb. (dále jen TOPO), které zakládají trestní odpovědnost právnické osoby svým jednáním ve smyslu § 8 odst. 2 písm. a) TOPO. Konání, které spočívalo v tom, že nebylo vyhověno výzvě finančního úřadu, aby právnická osoba učinila prohlášení o stavu svého majetku, je přitom jednáním v rámci správy právnické osoby, je evidentní, že zatajení případného majetku, popřípadě nevyhovění výzvě, obecně směřuje k tomu, aby byla zkomplikována činnost finančního úřadu spočívající v tom, řádně a včas vyměřit a vybrat daně. Nemůže být žádných pochyb o tom, že jednatel, pokud nevyhověl výzvě a opožděně předložil nesprávné a nepravdivé prohlášení o majetku, jednal v rámci činnosti právnické osoby, reálně zatajoval její ekonomický stav před finančním úřadem, v žádném případě se tak nejednalo o činnost na úkor nebo proti zájmům právnické osoby. Kdyby bylo pohlíženo na to, co se stalo, touto optikou, bylo by třeba konstatovat, že prakticky každé jednání spočívající v páchaní trestné činnosti fyzickými osobami, jejichž jednání je přičitatelné právnickým osobám, tím, že páchají trestnou činností a zatěžují tímto stigmatem právnickou osobu, jednájí „na úkor nebo proti zájmům“ právnické osoby. Tak tomu však není, neboť § 7 TOPO stanoví velmi široký rozsah trestní odpovědnosti právnických osob i za takového trestné činy, které obecně jsou velmi výraznými excesy z obvyklých činností, jimiž se právnické osoby zabývají, všechna taková jednání by pak nemohla být přičítána právnickým osobám, široký rozsah trestní odpovědnosti stanovený ve zmíněném ustanovení by tak naprosto postrádal svého smyslu. V tomto konkrétním případě je evidentní, že jednatel právnické osoby

omezoval finanční úřad a ztěžoval jeho postup v rámci daňového řízení, čímž mimo jiné i přispěl k tomu, že řádně a včas nebylo zjištěno, zda právnická osoba má, či nemá nějaký majetek, který by mohl být předmětem vyměření daně, tedy toto jednání zcela evidentně nebylo v rozporu se zájmy právnické osoby a zcela určitě bylo vykonáno v rámci její činnosti. Soud druhého stupně tak uzavřel, že je třeba dovodit trestní odpovědnost právnické osoby, neboť jednání jejího jednatele jí ve smyslu TOPO může být směle přičítáno.

7. Soud prvního stupně však ve svém rozsudku opominul, to, na co poukazuje státní zástupce, tedy, že v popisu skutku je třeba řádně a podrobně zachytit základ konstrukce viny právnické osoby, tedy přičitatelnost jednání fyzické osoby osobě právnické, a to odrazit v popisu skutkového děje, když zároveň bylo třeba i specifikovat, v čem bylo podané prohlášení o majetku (opožděně podané) nesprávné a v čem klamalo finanční úřad. Ostatně všechny tyto skutečnosti byly vyjádřeny již v popisu skutkového děje v rámci obžaloby ze dne 16. 7. 2019.
8. Soud druhého stupně tak musel konstatovat, že nebyl správně popsán skutkový stav a bylo tak porušena ustanovení hmotného práva, která vyžadují, aby v rámci popisu skutku byly vyjádřeny ty okolnosti, které zakládají trestní odpovědnost právnické osoby. Porušením hmotného práva je i to, že v rámci ukládání peněžitého trestu bylo nesprávně označeno ustanovení § 227 tr. zákoníku (toto nemá odstavec, na rozdíl od toho, co uvádí ve výroku o trestu, soud prvního stupně) a dále nebylo odkázáno na příslušné ustanovení trestního zákoníku, byť TOPO v § 18 neupravuje počet denních sazeb peněžitého trestu, který může být právnické osobě uložen, je zde upravena pouze výše denních sazeb (rozsah denních sazeb), jež je přísněji vymezena, než u osob fyzických v trestním zákoníku.
9. Soud druhého stupně proto podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. řádu napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a současně nově rozhodl o vině, zpřesnil popis skutkového stavu, když dospěl ke stejným skutkovým závěrům jako první soud, s tím, že pak uložil trest peněžitý tak, aby se objevila ve výroku všechna ustanovení trestního zákoníku a TOPO, která jsou k tomu příslušná.
10. Současně však je třeba konstatovat, že odvolání státního zástupce nebylo důvodné v té části, v níž byla tvrzena nepřiměřená mírnost původně uloženého peněžitého trestu. Soud druhého stupně si je vědom toho, že právnická osoba disponuje v současnosti majetkem, který spočívá v movitých věcech, dle znaleckého posudku oceněných na částku cca 600 000 Kč. Takový byl stav majetku společnosti k datu, ke kterému byl zpracován znalecký posudek, nebylo zjištěno, že by tento majetek byl ze společnosti nějakým legálním způsobem vyveden. Současně je však třeba zdůraznit, že závažnosti spáchaného trestného činu uložený trest ve výši 30 denních sazeb po 1 000 Kč, celkem tedy 30 000 Kč, zcela odpovídá a není třeba v rámci odvolacího řízení tento trest zpříšňovat, tedy zvyšovat počet denních sazeb a tak i finální částku peněžitého trestu. Při ukládání peněžitého trestu v denních sazbách je počet denních sazeb vyjádřením závažnosti spáchaného trestného činu a výše denní sazby je zdůrazněním a majetkových poměrů osoby, která je trestána. Soud druhého stupně není přesvědčen o tom, že tento trestný čin, který právnické osobě přičítán, je nutno trestat peněžitým trestem o vyšším počtu denních sazeb, než které uložil právnické osobě soud prvního stupně, tímto je zcela dostatečně zhodnocena závažnost trestného činu, k jehož spáchání došlo.
11. Odvolání právnické osoby směřující již proti výroku o vině pak nebylo důvodné ani z části, proto je soud druhého stupně podle § 256 tr. řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný. Lze proti němu podat **dovolání** do 2 měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně z důvodů uvedených v § 265b) tr.ř. Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Praha 14 listopadu 2019

JUDr. Ladislav Koudelka, Ph.D., v r.
předseda senátu